

בס"ד יג' מר-חשון ה'תשפ"ז
הדלקת נרות - 17:40
צאת השבת - 18:30
רבנו תם - 19:07
שעון קיץ - מהלוח המדויק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שְׁנֵה עֶשְׂרִים וְשֵׁשׁ - עלון מס' 1323
@ יום ראשון סוף זמן "ברכת הלבנה" עד 04:05.
@ ביום שלישי טו' חשון פטירת ר' אליעזר מן ש"ך זצ"ל
@ במוצאי שבת עוברים לשעון חורף.
@ להקדשת העלון לרפואה, ברכה והצלחה, 054-7743834

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

פרשת לך-לך

סגולה להשתתף בשיעורו בליווי
של הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
בבית הכנסת "אוהל מועד"
במוצ"ש בשעה 21:30

מפסידין: "למה תאמר"
(ישעיה מ')
מרתק - ראו בעמוד 2
מכל מלמדי השכלת

"והוא יהיה פרא אדם"

לא כתוב **אדם פרא**, כי ישמעאל בעצם הוא פרא, אפילו אם הוא יהיה פרופסור ומלומד ומדעי וכל מיני גדלות, **בכל זאת הוא ישאר פרא**.

שם אמו של אברהם **אמתלאי בת כרנבו** ושם אמו של המן **אמתלאי בת עורבתא**, וסימנך **טהור טהור טמא טמא**, כרנבו הם צאן מהמינים הטהורים, אברהם **טהור**, עורבתא מין עוף **טמא**, המן היה **טמא**.

אומר הבעל שם טוב, בתפילה אנו אומרים:

"אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב"
לא אומרים: אלקי אברהם, יצחק ויעקב.

למה מוסיפים לפני כל אחד מהאבות את שם אלהים?

מפני שכל צדיק בוחר לו דרך חדשה בעבודת הבורא. יצחק ויעקב לא הסתפקו בזה שהם הלכו בדרכו של אברהם ובדרך עבודתו את ה' יתברך, אלא סללו לעצמם כל אחד דרך משלו להכרת ה'. וזה הפירוש של "שיויתי ה' לנגדי תמיד".

"ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך..."

"לך לך" בגימטריה **"מאה"** אחוז של רוחניות, הן בארץ הן בעיר והן בביתך. וזוהי השלימות שנעשית אך ורק בארצך ובארץ ולא בשמיים היא ולא מעבר לים. (שלמה אלביליה הי"ו)

"ויהי-רב בין רעי מקנה-אברהם ובין רעי מקנה-לוט"
הדבר מתחיל **בין הרועים** אולם מסתיים **ביני וביןך**. כך היא דרכה של כל מחלוקת, שהיא מתחילה קודם אצל הנלווים, אצל הסביבה, ונתפסים בה אחריה גם המנהיגים עצמם.

"ולאברהם היטיב" (פרעה) בעבורה" (י"ב, ט"ז).

אמר רבי חלבו: לעולם (תמיד) יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, **שאין הברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו**, וזהו שאמר רבא לבני מחוזה (לאנשי עיר מגוריו): **כבדו נשותיכם, כדי שתתעשרו!**

שנו רבותינו: האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו, והמדריך בנו ובנותיו בדרך ישרה, והמשיאם סמוך לפרקם, עליו הכתוב אומר: **"וידעת כי שלום אהלך"** (איוב ה)

פינת הניבים והפתגמים

נְשִׂאִים וְרוּחַ - וְגֶשֶׁם אֵין =

מְשָׁל לְהַתְנַהֲגוּת הַמְסֻפָּחֹת צְפִירוֹת שְׁנָא, שְׂסוּפֹן אֶכְזָּבָה (צער. נְשִׂאִים = עֲנָנִים נוֹשְׂאֵי גֶשֶׁם.

דוגמה: על מרפית ההבטחות של המעמדים לראשות הממשלה נתן לומר: נְשִׂאִים וְרוּחַ - וְגֶשֶׁם אֵין.

מקור: נְשִׂאִים וְרוּחַ - וְגֶשֶׁם אֵין, איש מתהלל במתת-שְׁקָר (ניבונכו)

מענייני הפרשה:

← עשרה ניסיונות שמתנסה אברהם אבינו.

← אברהם נמצאים - מעשה אבות סימן לבנים עד היום הזה.

← ברית בין הבתרים ומעשה הגר וישמעאל.

← בריתו של אברהם אבינו - ושל ישמעאל בנו.

"ויאמר ה' אל אברהם לך לך... ואתשך לגי גדול... ואהיה ברכה" (וב, א-ב)

"ואעשך לגוי גדול" - סופי תיבות: בלי. שהוא ראשי תיבות - **ב**הנים, **ל**ויים, **י**שראל. בכך רמז ה' יתברך לאברהם כי עתיד לצאת ממנו עם ישראל המחולק לכהנים, לויים וישראל ואשר עתיד לקבל את התורה שהיא **יכלי חמדה**, ורק אם ישמרו עם ישראל את התורה אזי יזכו להיות גוי גדול, גדול ברוחניות ובקרבתו לה' יתברך.

"ובן משק ביתי הוא דמשק אכילתו"

שלושה פירושים למילה **"דמשק"**.

א. מוצאו מדמשק. ב. רדף את המלכים עד דמשק.

ג. נוטריקון: **דולה ומשקה** (מתורגמו רבו לאחרים).

"ואגדלה שמך"

בעל שפתי כהן פירש שבברכה זו שנתברך אברהם נרמז שממנו יצא משה רבינו. (ברכת יצחק) אומר שכתוב **"האיש משה גדול מאוד"** ובאברהם כתוב **"ואגדלה שמך"**. היה צריך לכתוב **ואגדלך**. אלא הרמז ב 2 המילים בתווך ביניהם אותיות **משה**. ואם תוריד אותיות משה תקבל **ואגדלך**. (ב. בר דין הי"ו)

"לא יקרא עוד שמך אברהם"

לארבעה אנשים נוספה אות לשמם. לאברהם נוספה ה', לשרה נוספה ה', ליתרו נוסף ו' ולהיושע נוסף י', כל התוספות הנ"ל מרכיבות את שם ד' שם ה'יה!

"ויאמר אברהם אל לוט... הפרד נא מעלי..."

אדם הראשון פגם באכילה שאכל מעץ הדעת. נח פגם **בשתיה**, שנאמר: **"ויושת מן היין וישכר"**. ו**בני ישראל** חטאו עם **בנות מואב**. וזה שאומרת הנשמה ליצר-הרע הפרד נ"א מעלי בשעת נפילת אפים כי אני רוצה לתקן את שלש העבירות שנעשו ע"י אכילה שתיה ואשה הרמוזים במלת **אשא**. אמרו חז"ל על הפסוק **"לדוד אליך ה' נפשי אשא"** - נוטריקון: **אכילה, שתיה, אשה**.

"ואברהם מברכיך ומקלכך אהר"

אמרו לו לרבי אברהם אבן עזרא: הבריות משבחות אותך. אמר: צריך אני לבדוק מה שטות עשיתי כדי שהבריות ישבחוני. אמרו לו: הבריות מגנות אותך. אמר: **ברוך משנה הבריות...**

הסיו ממשל מדר עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.

ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים **"לדעת"**, **"חידושי"**, **"דרשו"**: <http://ladaat.info/> <https://www.hidush.co.il/>

”אל תקרי הליכות אלא הלבנות”

שאלה: אב המבקש מבנו להגיש לו דבר מאכל או משקה בכלי שאינו טבול, האם צריך הבן לקיים את דברי אביו?

תשובה: יש לדעת שחייב הבן לשמוע בקול הוריו

ומקיים בזה מצות עשה ”כבד את אביך ואת אמך למען יאריכון ימיך” (שמות כ, יב). ובכל אשר מכבדם, יעשה זאת בסבר פנים יפות ובשמחה. ומקור דין זה מהגמ' קידושין (ל) תני אבימי בריה דר' אבהו, יש מאכיל לאביו פסיוני (מין עוף חשוב) וטורדו מן העולם, ופירש רש"י שאע"פ שמאכיל הבן את אביו מאכל חשוב, מכיון שמראה לו צרות עין על סעודתו נענש על כך. ואע"פ שאם אמרו לו הוריו לעבור על איסור אף דרבנן אין לו לשמוע בקולם, בזה הוא רק מגיש להם והם עוברים את האיסור לכן מותר. ודומה דין זה למה שכתב המנחת שלמה (ח"א סימן לה), בענין ליתן לאדם לשתות וכדו' כשידוע לו שאינו מברך, ומינה לנידון דידן.

לסיכום: בן שהוריו אינם שומרים תורה ומצוות, וניסה לדבר על לב הוריו להטביל את כליהם, ולא עלה הדבר בידו, רשאי להגיש להוריו דברי מאכל או משקה כפי מה שמבקשים ממנו, ואין לחוש על מה שמסייע בידם לאכול בכלים לא טבולים שיש לתלות שעל ידי התנהגותו עמם בדרך ארץ ובנימוס המקובל אולי תתקרב דעתם ובמשך הזמן יתקרבו לתורה ולמצוות. ואינו עובר על איסור ”לפני עור לא תתן מכשול“. ואדרבה אם יקפיד עמם יש לחוש שתגרם שנאה ע"י כך לשומרי תורה ומצוות ומכשילם באיסור גדול יותר ואין כאן תניית מכשול אלא אדרבה הסרת מכשול שלא יבוא לעוון חמור יותר ולכן יש להקל בזה.

שאלה: האם מותר לאכול במסעדה שכליהם אינם טבולים?

תשובה: כתב השו"ע סימן (ק"כ ס"ח) הקונה סכין לחתוך בו קלפים אינו צריך להטבילו ואף אם משאילו לאחר לצורך סעודה פטור מטבילה. וכתב בב"י אף אם קנאו לסחורה פטור מטבילה, א"כ כלים אלו שעומדים לצורך סחורה אף שמשתמשים בו לצורך אכילה פטור מטבילה. ואף כשבעל המסעדה אוכל בכלים אלו מידי פעם מותר כיון דהוי עראי והולכים בכלי בתר רוב תשמישו. וכתב הדרכי תשובה (ס"ק ע' ופ"ח) נתפשט המנהג בכל העולם כשנוסעים במסילות הברזל גרשונין בחצר המסילה שבר ומים וכו' ולכאורה אם הוא של ישראל יש למנוע מלשתות בכליו כיון שרובם ככולם הם ריקים וקלי דעת, וגם אם כליו צריכים טבילה ובדואי לא טבל הכלים והטעם פשוט לפענ"ד כיון שהכלי הוא רק בהשאלה אצל השותה וגם בעל המזוג אין צריך להטביל הכלים כלל כיון שהם עומדים לסחורה, והוא וב"ב אינם שותים מכלים אלו רק לפרקים דרך עראי, וכמו שחונני שאין הכלים בחנותו נחשבים אצלו לכלי שתיה כיון שלא קנה הכלים בשבילו ובשביל ב"ב רק לצורך העסק, כך המזוג קנה כלים אלו רק לצורך מסחרו, ע"ש. וכן העלה הגר"ש קלוגר בשו"ת טוב טעם ודעת (מהדורא ליתאנה ח"ג סימן כ"ג), ובשו"ת מנחת יצחק (ח"א סימן מ"ד), וכן פסק הגר"ש אורבך בשו"ת מנחת שלמה (ח"ב סימן ס"ו אות י"ד) מטעם אחר. וכן העלה בהליכות עולם (ח"ז פרשת מטות הלכה א') ובשו"ת יחזה דעת (ח"ד סימן מ"ד). אמנם בשו"ת לבושי מרדכי (יו"ד סימן פ"ג) כתב שבעלי אכסניה חייבים להטביל כליהם. וכן פסק בשו"ת אגרות משה ח"ג (יו"ד ס"ס כ"ב), שאסור לאכול בכלים לא טבולים ובשעת הדחק יש להתייר במאכל של צריך לכלי כגון חתיכת בשר וכו'. אך אם המאכל צריך לכלי כגון מרק ודברים לחים אסור לאכול ממנו בלא טבילה, ע"ש.

לסיכום: מותר לאכול במסעדה, בתי הארחה, קיוסק וכדו' אף שיודעים בבירור שכליהם אינם טבולים. ויש אוסרים, והעיקר להקל בזה.

חומר זה הובא מספרו של הרב עוזי נסימי הי"ו

”מענה השלחן”

נשאלה שאלה ע"י מ.ב.צ. אחד מקוראי העלון (השם שמור במערכת):

”כיצד מתמודדים כאשר אחד מבני הזוג משקיע למען הזוגיות והצד השני לא מבחין בזה?”

לך לקראתו

”וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם: לֵךְ לָךְ בְּאַרְצְךָ”

רש"י מסביר: ”להנאתך ולטובתך“. ההליכה של אברהם היא תנועה פנימית שמובילה לצמיחה.

כיועץ זוגי אני רואה שגם הצמיחה הזוגית מתחילה כך: מישהו צריך לצאת מאזור הנוחות ולעשות את הצעד הראשון.

בכל זוגיות יש ציפיות שלא נאמרו. אחד משקיע, מארגן, מוותר, ומחכה בשקט למילה טובה. כשהיא לא מגיעה, מצטברת אכזבה, ואחריה כעס או נסיגה. אבל הצד השני לא תמיד יודע על ההשקעה. הוא לא התעלם בכוונה, הוא פשוט לא היה מודע. כשהרועים של אברם ולוט מתקוטטים, אברם לא נעלב בשקט אלא יוזם שיחה:

”אֵלָּה תְּהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ כִּי אֲנִישִׁים אֲנִי”

הוא פונה מתוך קירבה, לפני שהכעס מתפרץ. אפילו הקב"ה, שהכול גלוי לפניו, אומר לאברהם בברית בין הבתרים:

”אֲנִי ה' אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים”.

זה מה שעשיתי למענך. לא תלונה, אלא הנחת יסוד לקשר. לעומת זאת, שרי אומרת לאברם במה היא השקיעה: ”אֲנִי וְנַתַּי יִשְׁפּוּתִי בְּזִיקָךְ”, אך מתוך תלונה: ”וְזֹכְרִי עֲלֶיךָ”.

רש"י מסביר שבעומק דבריה עמד הצער על כך שאברם התפלל על עצמו ולא עליה: ציפייה שלא נאמרה, שהצטברה והתפרצה.

הלכה: המסר חשוב, אבל הדרך שבה אומרים אותו קובעת אם יקבלו אותו.

לכן הציווי ”לך לך“ הופך ל- ”לך לקראתו”.

במקום להתעצבן שלא קיבלת את התגובה שציפית לה, צא לקראת בן או בת הזוג וספר: ”השקעתי הרבה בארגון הערב הזה, וחשוב לי שתדע”.

זו לא האשמה אלא הזמנה לראות אותך. כמו ”אני הוצאתיך“, ולא כמו ”חמסי עליך”.

הצד השני רוצה להעריך, אבל אינו יכול להעריך מה שאינו רואה. ברגע שנתנו לו את המידע, ההערכה והמשוב החיובי לא יאחרו להגיע.

שלושה צעדים לשבוע הקרוב :

א. זהו את הציפייה הלאמדוברת.

על מה אני מחכה שיעריכו אצלי?

ב. שתפו בגובה העיניים.

ספרו מה עשיתם ובמה זה היה חשוב לכם, בלי האשמה.

ג. תנו מקום לתגובה. הקשיבו, ואל תתנו לאכזבה הישנה להכתיב את הצפייה.

יש לכם שאלה בנושא זוגיות או שלום בית? אתם מוזמנים לשלוח אליי והיא עשויה להיות הנושא של המאמר הבא. הפרטים נשמרים בדיסקרטיות מלאה.

בברכת שבת שלום

הרב שלמה דוידי הי"ו

יועץ נישואין ומשפחה - 0546598068

הנגיחה בג'ונגל

אבי גולן היה מושבניק חילוני טיפוסי. הוא גדל במרחבי המושב האמיד. אבי ומושיקו היו שני בני תפנוקים שנולדו שנה להורים שעשו עסקים גם מעבר למשק המשגשג. אבי, הבכור, היה כבר בן 23, שנתיים אחרי שרות צבאי. לא היה אתר בארץ שהוא לא פקד. הוא היה חולה טיולים, צמוד למפות ולמצפנים ומנווט את עצמו בין ואדיות וערוצים עמוקים. לא היתה פינה שהוא לא הכיר, והרבה חברות תיירות ביקשו ממנו את שרותיו. אבי גולן דחה באדיבות בקשות אלה, למרות שציוני המעבר שלו בקורס מדרכי הטיולים היו מעולים ביותר, ואת הקורס הוא סיים תוך שלושה חודשים.

בער בו החיידק הכל כך מוכר אצל צעירים ישראלים – חו"ל. טיול מקצועי, יסודי באתרים שעין לא שזפתם באסיה, או אפריקה, או אולי דרום אמריקה.

לבסוף החליטו האחים גולן על מסע לתוככי הג'ונגל האפריקני. הם היו בטוחים שזה המסע של חייהם.

יומיים לפני הטיסה לאפריקה, נפגש אבי עם כמה חבריו מתקופת הצבא כדי להעביר חוויות. גם יוסי פלח מדרום ת"א הטבח של האוגדה נכח בפגישה. אבל זה כבר לא היה אותו יוסי, זקן קצוץ עיטרת את לחיו, וכיפה סרוגה לבנה ועקיקת והמלים "נ, נח, נחמ, נחמ", רקומות בשני צדדיה.

בשלב מסוים גלשה השיחה לעסוק בפרושה המאגי המיסטי של הכתובת על כיפתו של יוסי, ומיד אחר כך כמנהג בעלי בתים, התחילו לדבר על "שטיפת המוח שעושים החרדים והרבנים לתמימים הללו, שחוזרים בתשובה".

יוסי פלח היה לבד במערכת הזו, מול ששה חברים חילוניים. ביניהם יגאל מכפר שמריהו, ברוך מרמתי-גן, איציק הקיבוצניק, ומשה הדייג מעכו. האמת היא שבסך הכל הוא חוזר בתשובה חצי שנה, כן הוא אומנם הספיק לחגוג את השנה באומן סביב ציון הצדיק, ולקרוא את "תיקון הכללי" אותם 10 קפיטל התילים שמחוללים נפלאות, אבל ידיעותיו בתורה ובמצוות היו קלושות למדי. בשלב מסוים של השיחה שמעו את אבי גולן אומר מילים קשות, בוטות, כלפי שמיא וכלפי הצדיקים והרבנים, מילים שהנייר לא סובלן. יוסי פלח קם במהירות, ונפרד מחבריו.

"שהקב"ה יסלח לך, אדון גולן", אמר יוסי פלח "והלוואי, הלוואי שתזכה לחזור בתשובה".

"אני נוסע לאפריקה יוסי, מחרתיים" הגיב אבי גולן "וושם באפריקה רק... יכולה להחזיר אותי בתשובה..." וכולם פרצו בצחוק רועם. יוסי פלח לא הספיק לשמוע מה או מי בדיוק יכולים להחזיר את גולן המושבניק בתשובה אי שם באפריקה, אבל היה לו ברור שתגובת חברו הטוב, מצחיקה נורא, עד דמעות. אבל הוא כבר לא היה שם. הוא לא יכול לסבול את האקלים הזה...

אבי ומושיקו גולן נחתו באפריקה עם הרבה מפות, כסף וכרטיס אשראי, ומצויידים במוטיבציה לכבוש את הג'ונגל, ובעיקר אתרים שכוחים. שלושה חודשים מסיביים ורוויי הרפתקאות מסמרות שיער חלפו עליהם ביערות-העד והם תעדו הכל במצלמותיהם. החל מעדרי פילים נדירים, קרבות קיום בין אריות לצבאים, וכלה בציפורים נדירות בעמקים מרהיבי עין. הם התחככו יפה מאד עם שבטים פראיים ומהר מאד הם נשאו חן בעיני ראשיהם שבמקום לבשל אותם בסיר ענק, העניקו להם קשת וחיצים במתנה ושלחום לחופשי.

עד היום המרו והנמהר ההוא. האחים גולן החליטו לחזור לארץ, אך בטרם זאת, הם תיכננו טיול ממנוע על אופנועים לאתר פראי באחד הג'ונגלים היותר מוכרים. האופנועים צויידו היטב בדלק, במזון ומיד בתקף החמה הם הניעו את האופנועים ופתחו בדהרה לכיוון היער. הסקרנות גברה עליהם והם החליטו לטטוט לשביל כורכר צדדי, אבי לחץ על הדוושה, לכיוון עיקול הדרך, ואי מפה אי משם, יצאה מן המעבה ג'ירפה עקיקת ודהרה למולו, הוא נכנס להלם וחרדה. הוא פנה ימינה, היא סטתה שמאלה. הוא משך שמאלה והיא

חתכה ימינה, שועטת למולו בדווקא כמו מתעקשת להתנגש בו. הוא לחץ בעוצמה על הבלמים, אך מאוחר מדי.

האופנוע נכנס בגירפה וראשו נטרק בראשה. איזה בום! מושיקו שדהר לפניו היפנה ראשו לאחור וראה את האסון, אחיו היה שרוע על הארץ ממרכז בתוך שלולית דם והגירסה אף היא נאנקת. איך מזעיקים לכאן עזרה? חרד מושיקו. הוא ניסה להנשים את אחיו. הוא הצליח בעזרת תחבושות לחסום פצעים מדממים, עלה לאופנוע וחזר לכביש המרכזי, שם הבחין באוטובוס תיירים. הוא ביקש מן הנהג הכושי לאסוף את אחיו לביה"ח. הכושי היה אדיש. "האוטובוס מלא תיירים" ענה באנגלית עילגת "אני לא יכול להפסיק את הטיול". מושיקו זעק "אבל אחי עלול למות, כמה כסף לשלם לך בשביל זה?". הנהג הכושי דווקא גילה עניין ו-1,500 דולר מרשרשים שיכנעו אותו לבקש את סליחת התיירים.

הנהג יחד עם מושיקו העלו את אבי לאוטובוס. בבית החולים הקטן בעירה הצליחו לייצב את מצבו של אבי שהיה בחוסר הכרה. ראשו היה מעוך וכתות בצורה מחרדה.

הקונסול הישראלי הצליח להעביר בעזרת אמבולנס את אבי גולן לעיר הבירה ומשם בטיסה עם ליווי רפואי למרכז רפואי גדול בארץ. במשך שלושה חודשים היה אבי גולן בחוסר הכרה. אובחנה פגיעה חריפה באזור חשוב במוח. "רק נס יחזיר אותו להכרה" אמר פרופ' גולדשטיין להוריו הבוכים רופאים וניסים לא הולכים יד ביד. אחרי שלושה חודשים אבי פקח עיניים מבינות, אבל פיו היה חתום. רק אחרי חצי שנה נפלטו ההברות הראשונות "אבא, אמא". כמו תינוק בן יומיו. באותן שעות ארוכות של שתיקה, הוא חשב על מותו חיי, על מי ברא את העולם, ואיך ברא, ולמה ברא, ומדוע התאונה הזו נכפתה עליו, ולמה הוא שותק ולא יכול לפלוט מילה מפיו. מי משתיק אותי?!! הדממה הפנימית חוללה בו זעזוע וטלטלה. והשאלות ביקשו והתחננו לתשובות. במחלקת השיקום הוא הבחין בספר תנ"ך והתחיל לדפף.

דף אחרי דף. בוהה, מנסה להבין, מנסה למלא בורות נשברים. "בראשית ברא... מענין חשב לעצמו, יש לא שברא את הארץ, השמים, הצמחים, החיות והאדם, ויש סדר ותיכנון לכל מהלך הבריאה, וכנראה הוא גם ברא אותי... מה פתאום הוא שלח אותי להתנגש עם ג'ירפה?". כשנה אחרי התאונה חל שיפור מסוים ביכולת הדיבור של אבי גולן. שניים מחבריו הגיעו לביקור. יגאל מכפר שמריהו, ויוסי פלח החוזר בתשובה עם הכיפה הלבנה. הם יסבו והקשיבו לסיפורי הג'ונגל של ידידם. את התאונה עצמה כבר לא ידע אבי גולן לספר, הארוע הזה נעלם מזכרונו. רק מאחיו מושיקו, הוא שמע על פרטי התאונה המוזרה עם... יגאל מכפר שמריהו שלף מכיסו מכשיר הקלטת קטן ואמר, "לא תאמינו, את כל המגפגש שעשיתי לפני הטיסה שלך לאפריקה, הקלטתי. בואו נאזין. ההקלטה היתה חדשה וברורה, החל מחוויות הצבא, עבור לסיסמת הכיפה "נ, נח. נחמ." של יוסי, וכלה במונולוג המתריס והמכוער של אבי גולן כלפי שמיא... השלושה היו מרותקים להקלטת, עד שלפתע שמעו את גולן אומר בבדיחות דעת לעברו של יוסי "אני נוסע לאפריקה, יוסי, מחרתיים, וושם באפריקה רק ג'ירפה יכולה להחזיר אותי בתשובה". אחר נשמעו פרצי צחוק.

השלושה היו בהלם. הם האזינו שוב למשפט: "רק ג'ירפה יכולה להחזיר אותי בתשובה..." רק ג'ירפה... לא יאומן. "ברית כרותה לשפתיים" הסביר יוסי לאבי. "לפעמים אתה מגבא את עתידיך. אתה בת-קול של עצמך. אתה לא זקוק לסמינר ליהדות, אצלך את כל העבודה עשתה ג'ירפה מטופשת אחת במעבה הג'ונגל". אבי יצא מבית החולים עם כיפה על ראשו, ציצית על גופו ועם המון תודה לג'ירפה, שהכניעה אותו בנגיחה אחת ופתחה בשבילו את פרשת בראשית של יהדותו המעשית. לא תאמינו, אבל היה זה יום הולדתו של אבי גולן... היה זה גם תאריך הנגיחה. לפעמים חברים, לפעמים נגיחה של ג'ירפה היא נשיקת חמלה של הקדוש ברוך הוא. (קובי לוי "העתונאיי")

4